

காலா பாணி புதினம் முன்னிருத்தம் விடுதலைப் போரும் தடம் பதித்த தாரகைகளும்

செ. சாந்தி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி, சிவகாசி-626124, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Gala Style Novel Preface Liberation War and Tracked Stars

S. Santhi a,*

^a Department of Tamil, Ayya Nadar Janaki Ammal College, Sivakasi-626124, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
samsanthi2020@gmail.com

Received: 19-12-2021
Revised: 30-09-2022
Accepted: 09-10-2022
Published: 28-11-2022

ABSTRACT

A well renowned teacher and collector Dr M. Rajendran has provoked to read “Siru maraikuripinai and Puthinam”. He started to write his ‘1801’ book after realising that our own people failed to understand the heroism of our mighty warriors. East India company has killed many front-line warriors and those who survived were planned to deport to other countries. Generally, deportation was considered as more severe than the death penalty. The book Kala Paani reveals the story of 73 brave men who were deported to Penang from Tuticorin port. This article describes about those deported men’s lives, their families struggle to meet their brave men and the women’s efforts to meet their men, their language proficiency, ingenuity, tactics, experiences, and human nature.

Keywords: Gala Style-Deportation, Mystic-Bybie Born to Indian Mother and English Father, Butler-Cook, Penang-an Island

முன்னுரை

இந்தியாவில் வாணிபம் செய்ய வந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நூற்றைம்பது ஆண்டுகள் உள்நாட்டு ஆட்சியாளர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்து வந்தது. சிற்றரசர்களுக்குள் நிலவிய ஒற்றுமையின்மை யுத்தம் குழப்ப காலமாக மாறியது. வணிகப் பொருட்களைச் சேமித்து வைக்கப் புதிய கட்டிடங்களையும் கோட்டைகளையும் ஐரோப்பிய கம்பெனிகள் கட்டின. வியாபாரத்தில் கிடைத்த லாபத்தை அரசர்கள் பிரித்துக் கொடுத்தனர். அதிக வருவாயைக் கண்ட கம்பெனியினர் அரசர்களின் ஆட்சித் திறமைகளைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றனர். அவர்களது அரசாட்சியைக் கைப்பற்றினால் வாணிபத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளை லாபம் பெறலாம் என்று முடிவு செய்த ஐரோப்பியர்கள் இராணுவத்தின் துணையுடன் ஏற்கனவே பல்வேறு காரணங்களால் பிளவுபட்டிருந்த இந்திய அரசர்களின் பெரும் படையை வென்றனர். கி.பி.1750 - கி.பி.1801 வரையிலான ஐம்பது ஆண்டுகளில் இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இந்தியாவின் ஆதிக்கச் சக்தியாக மாறுகிறது. சகோதர யுத்தத்தால் டெல்லியும் வாரிசுப் போர்களால் மராட்டியப் பேரரசுகளும் ஹைதராபாத் நிஜாம், ஆற்காடு நவாப் போன்றவர்கள் ஒற்றுமையின்மையாலும் வீழ்ந்து இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தயவால் வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.

திப்பு சுல்தானை ஸ்ரீரங்கப்பட்டணப் போரில் வீழ்த்தி அவரது வாரிசுகளைக் கல்கத்தாவிற்கு நாடு கடத்தினர். வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள், ஊமத்துரை, சிவத்தையா எனப் பலர் தூக்கிலிடப்பட்டனர். அப்போது சிவகங்கையின் இராஜாவாக இருந்த வேங்கை உடையணத் தேவர்

அவரது மைத்துனனும் சின்ன மருது பாண்டியனின் மகனுமான துரைசாமி, நான்கு பாளையக்காரர்கள் உள்ளிட்ட போராளிகள் மொத்தம் எழுபத்து மூன்று பேர்களைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியர் பினாங்குத் தீவிற்குக் காலா பாணியாக நாடு கடத்தினர். பினாங்கிற்கு வந்த ஒரு மாதத்தில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் மட்டும் தனிமைப்படுத்தப் பட்டு கடல் வழியாக பென்கோலன் நகருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு மால்பரோ கோட்டையில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அங்கு நிலவிய சுகாதார்க்கேடு மற்றும் மலேரியா கொசுக்கடியின் தாக்கத்தால் நான்கு மாதத்தில் தனது முப்பத்து நான்காவது வயதில் மரணத்தைத் தழுவுகிறார்.

காலா பாணிகளாக நாடு கடத்தப்பட்ட எழுபத்து மூன்று பேர்களில் மறவர், பிராமணர், முகமதியர், ஒட்டர், பரதவர் எனப் பல்வேறு சாதியினரும், இந்து, இஸ்லாமியர் முதலான மதத்தினரும் இடம் பெற்றிருப்பதால் தென்னிந்தியப் புரட்சியை முன்னெடுத்த பெரும் போராட்டக் கருவை உள்ளடக்கியது "காலா பாணி" புதினம் என்றால் அது மிகையில்லை.

போராட்டக்காரர்கள் உடல்வலிமையோடு நேரடியாகக் போராட்டக் களத்தில் இறங்கிப் போராடினார்கள் என்றால் அவர்களது உறவுகள் அதிலும் குறிப்பாக அவர்களது மனைவிமார்களும் வீட்டுப் பெண்டுகளும் மன வலிமை கொண்டு வாழ்கையோடு அன்றாடம் போராடியுள்ளனர் என்பது மறுப்பதற்கில்லை என்றே கூறவேண்டும். அவ்வாறு தங்களது மானத்தையும் உயிரையும் உறவினர்களையும் காவல் காத்து நின்ற காவற்கோட்டங்களின் அஞ்சா நெஞ்சம், துணிவு, ஆற்றல், மனவுறுதி, தியாகம், சகிப்புத் தன்மை முதலான செய்திகளை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை விரிகின்றது.

கிறிஸ்தியனா, வீரமங்கை வேலுநாச்சியார், மருதாத்தாள், பத்மாசினி மற்றும் பாத்திமா, நட்சத்திரம் போன்றோரது வீரம், நாடு மற்றும் கணவனைக் காக்கப் போராடிய விதம், அவர்களது புத்திக்கூர்மை, மதம் கடந்த மனிதப் பண்பு, இரக்க குணம், போன்ற நற்பண்புகளால் கண்கள் பனிக்க அகம் நிறைகின்றனர். இவர்கள் பாரதம் மீட்கப் போராடிய பாரதியின் புதுமைப் பெண்கள்.

கிறிஸ்தியனா

இங்கலீஷ் டாக்டருக்கும் இங்கலீஷ்காரப் பெண்ணுக்கும் பிறந்து, துலுக்கப் பெண்ணின் தாய்ப்பால் குடித்த வளர்ந்தவள் கிறிஸ்தியனா. இங்கலீஷ்காரப் பெண்கள் குழந்தைகளை மட்டும் பெற்றுக் கொள்ள விரும்புவர். அதற்குக் தாய்ப்பால் கொடுக்க விரும்பிலர். எனவே அதற்காக வேறு பெண்களைப் பணியில் வைத்துக் கொள்வர். துலுக்கப் பெண்ணிடம் தாய்ப்பால் குடித்ததால் மிகவும் துணிச்சல் மிக்கவளாகத் திகழ்ந்தாள். மேலும் ஆற்காட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவள் என்பதால் சேலை கட்டும் வழக்கமும் சில நேரங்களில் கவுன் அணியும் வழக்கத்தையும் கொண்டவளாக இருந்தாள். கடலில் பயணிக்கும் போது ஐரோப்பியப் பெண்கள் கட்டாயம் கவுன் அணிய வேண்டும் என்று சட்டம் உள்ளதாகையால் கவுன் அணிவாள். மற்ற நேரங்களில் கம்பெனியின் சட்டத்திற்குப் பயப்பட மாட்டேன், இங்கிருக்கும் போது என் விருப்பப்படியே உடைகளை அணிவேன் என்று நெற்றிப் பொட்டில் அடித்தார் போன்று பதிலுரைப்பாள்.

தூத்துக்குடி வணிகக் கிட்டங்கியின் தலைவன் பிக்காட்டினைத் திருமணம் செய்து கொள்கிறாள் கிறிஸ்தியனா. தானும் தங்கள் குடும்பத்தார்களும் கம்பெனியாரின் பணத்திலும் இரக்கத்தினாலும் தான் இங்கு வாழ்கிறோம் என்பதும் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டால் தான் ஊழியத்தில் இருக்க முடியும் என்பதும் கிறிஸ்தியனாவிற்கு நன்கு தெரியும் என்ற போதிலும் தனக்குத் தவறாகத் தோன்றும் எதையும் எவரையும் எதிர்க்கத் தவறாத துணிச்சல் மிக்க பெண் கிறிஸ்தியனா என்றால் அது மிகையாகா. புதினத்தின் தொடக்கம் முதல் கிட்டத்தட்ட இறுதிக் கட்டம் வரைப் பயணிக்கும் கதாப்பாத்திரமாகக் கிறிஸ்தியனாவை ஆசிரியர் சுட்டிச் செல்கிறார்.

துணிச்சல்

இராணுவ இன்ஜினியர் மேஜர் வெல்ஷ், பிக்காட்டைச் சந்திக்க வருகிறான். எதன் நிமித்தமாகத் தன்னைச் சந்திக்க வருகிறான் என்பதைப் பிக்காட் அறிந்திருக்கும் முன்பாக கிறிஸ்டியனா அறிந்து கொண்டு 'வியாபாரம் பண்ண வந்தார்கள் நாடாள் பார்க்கிறார்கள். ஆட்களைக் கொண்டு, உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்துப் பணியாளர்களுக்கு நீங்கள் தரும் சம்பளப் பணத்தில் ரத்த வாடை வீசுகிறது.' என்று துணிவுடன் மேஜர் வெல்ஷிடம் நேரடியாக மோதுகிறாள். மேலதிகாரி கர்னலின் ஆணைக்குப் பணியின் நிமித்தமாக நீங்கள் இருவரும் கட்டுப்பட்டு நடக்கலாம். என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. சாமான்கள் வைக்கும் இந்த கிட்டங்கியில் மனிதர்களை அடைத்து வைக்க முடியாது. அதனை நான் அனுமதிக்கவும் மாட்டேன் என்று துணிவுடன் எடுத்துரைக்கிறாள்.

தூத்துக்குடி கிட்டங்கியினை மருதுவின் ஆட்கள் தாக்கிப் பிக்காட்டைக் கைது செய்து, பசுவந்தனைக் கிராமத்தில் சின்ன மருதுவிடம் ஒப்படைக்கின்றனர். இதனைக் கேள்வியுற்ற கிறிஸ்டியனா, சின்ன மருது நியாயஸ்தான் அவனிடம் நானே நேரில் சென்று நியாயம் கேட்கிறேன் என்று கூறிக் கருப்புக் குதிரையில் ஏறிச் சின்ன மருதுவினைப் பார்க்கச் செல்கிறாள். தமிழ்ப்பெண் போல் சேலையும் இங்கிலீஷ் பெண் போல் தலையில் வெள்ளைத் தொப்பியும் அணிந்து வந்தவளைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் திகைப்பில் ஆழ்கின்றனர். என் கணவர் போர் வீரன் அல்ல. எங்களுக்கும் கம்பெனியின் போர் நடவடிக்கைக்கும் எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது. ஆகையால் என் கணவரை விடுதலை செய்ய வேண்டும் மறுத்தால் ஊர்க் கோயில் முன்பு தூக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்து கொள்வேன் என்றுரைத்ததோடு பிக்காட்டைக் கைது செய்ததால் உங்களுக்கு எவ்விதப் பெருமையும் வாய்க்கப் போவதில்லை என்று தன் தரப்பு நியாயத்தை முன்னிருத்துகிறாள்.

“வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்

சூழ்கழல் மன்னா! நின்னகர்ப் புகுந்து”

என்று கண்ணகி பாண்டிய மன்னனிடம் வழக்காடி, வழக்கில் வென்று வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போனாள் (Puliyur Kesigan, 2015). ஆனால் கிறிஸ்டியனா தன் பேச்சின் சாமர்த்தியத்தால் தன் கணவரின் உயிரை மீட்கப் போராடுகிறாள். 'வேடனின் இலக்கிற்குச் சில சமயம் புறாக்களும் இரையாகும்' என்ற சின்ன மருதுவின் மனதையும் கண்ணீரால் கரைத்துத் தன் கணவன் உயிரை மீட்டவள். எமனிடம் போராடித் தன் கணவன் உயிரை மீட்டுக் கொண்டு வந்த நவயுகச் சாவித்ரியாகவே கிறிஸ்டியனா காட்சியளிக்கிறாள்.

மருது பாண்டியர், ஊமைத்துரை, பாளையக்காரர்கள் முதலான ஐந்நூறுக்கும் மேற்பட்டோர் கம்பெனியினரால் தூக்கிலிடப்பட்ட செய்தியறிந்து பலவாறு தூற்றுகிறாள். கோட்டைக் கொடிமரத்தின் மீதேறி கொடியை இறக்கி அரைக்கம்பத்தில் பறக்கவிட்டுத் தன் வருத்தத்தையும் ஆற்றாமையையும் வெளிப்படுத்தி மன நோயாளி பட்டம் பெற்றவள்.

நன்றிக் கடன்

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் காலா பாணிகளை அழைத்துச் செல்ல எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்தேறி விட்டன. எழுபத்து மூன்று பேரையும் ஒன்றிணைத்து வைத்திருக்கும் போது கோட்டையின் விதிமுறைகளை மீறி கிறிஸ்டியனா ஒரு பாத்திரத்தில் கேக் செய்து அனைவருக்கும் பரிமாறித் தன் நன்றிக் கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறாள். அதற்குத் தடை வரும்போது வெகுண்டெழுகிறாள். பின்னர் அரசாங்கச் சட்டதிட்டங்களுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டமைக்காகத் தம்பதியர் வேலையிலிருந்தும் கோட்டையிலிருந்தும் வெளியேற்ற ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகிறது. அப்போது அவளது கணவனான பிக்காட் “நான் முப்பதடி ஆழத்திலிருக்கும் அகழிக்குள் விழுந்தால் கூட கிறிஸ்டியனா எனக்கு முன்பாகச் சென்று என்னைத் தாங்கிக் காப்பாற்றி விடுவாள். ஆகையால் நானும் அவளை எந்தச் சூழ்நிலையிலும் காப்பேன்” என்று பிக்காட் கூறுகிறான். இவ்வாறு தம்பதியர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுக் கொடுக்காமலும், வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தங்களது நன்றிக் கடனைத் தீர்த்தும் கொள்கின்றனர்.

தாய்மைக் குணம்

தான் செய்த கேக்கினை ஒவ்வொருவர் கையிலும் கொடுக்கிறாள். சொல்லி வைத்தாற் போன்று அனைவரும் அவளுக்கு ஆசி கூறுகின்றனர். துரைசாமியை அருகில் அழைத்துத் தாய், தந்தையின் அரவணைப்பில் இருக்க வேண்டிய குழந்தை நீ. காலா பாணியாக எங்கு செல்லப் போகிறாயோ தெரியாது. இருப்பினும் உன்னிடம் சிறிது நேரம் அன்பு செய்ய வேண்டும் என்று என் மனம் கருதுகிறது என்று கூறிச் சிறு கதை ஒன்றினையும் அவனுக்குக் கூறுகிறாள். பின்பு, நீங்கள் கைது செய்யப்பட்ட பின்னர் உங்கள் சொந்தங்களை யாரையும் பார்க்க அனுமதிக்கவில்லை. கடைசி நேரத்தில் உங்கள் சொந்தக்காரியாக உங்களுடன் நான் இருந்தேன்னு நினைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறும் தாய்மைக் குணம் கொண்டவள்.

வேலுநாச்சியார்

இருபது வயதில் கணவனை இழந்தவள். கைக்குழந்தையுடன் காட்டில் வாழும் மறவர் இனப் பெண் புலி. ஆற்காடு நவாப்பிடம் இருந்து சிவகங்கையை விடுவிக்கப் போராடிய போது சையத் கானிடம் உருதுவில் பேசி நன்மதிப்பையும் படையையும் பெற்றவள். சோழவந்தான், திருப்புவனம் போர்களில் வெற்றி பெற்று நவாப்பின் படைகளை, ஆளுநரை ஊரை விட்டு ஓடச்செய்தவள்.

“தாயோடு அறுசுவைபோம் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம் - மாயவாழ்வு
உற்றா ருடன்போம் உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்
பொற்றாலி யோடெவையும் போம்.”

என்றுரைத்த ஓளவையார் பாடல் வரிகளைப் பொய்யாக்கித் தூள் தூளாக்கியவள் (Puliyur Kesigan, 2010). கணவன் இறந்த பின்பும் தனக்கும் வாழ்வுண்டு. அவ்வாழ்நாள் நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் பேணிக் பாதுகாப்பதற்கே என்றுரைத்து வாழ்ந்தவள்.

பத்மாசினி மற்றும் பாத்திமா

சேதுபதியின் ஒற்றன் என்று தவறாகக் கருதி கர்னல் மார்கினஸியால் கைது செய்யப்பட்டு, எழுபத்து மூன்று காலா பாணிகளுள் ஒருவராக நாடு கடத்தப்படும் ஜெகன்நாத அய்யரின் மனைவி. தன் கணவரை மீட்கப் போராடும் பெண்ணாகவும், மருதாத்தாளுக்கு உற்ற துணையாகவும் விளங்குபவள். பிராமணர்களைத் தண்டித்தால் பிரம்மகஸ்தி தோசம் ஏற்படும் என்று வெள்ளைக் காரர்களுக்குத் தெரியும் என்பதால் பிராமணரான தனது கணவரைத் தூக்கில் போட மாட்டார்கள், சிறிது சிறைவாசத்திற்குப் பின் வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவார்கள் என்று நம்பிக்கையுடன் காத்திருப்பவள்.

பாத்திமா

சேக் உசேனின் மனைவி. முகமதியப் பெண்ணாக இருந்தபோதிலும் மருதாத்தாளை விட்டுப்பிரியாமல் வாழ்க்கையை நகர்த்துகிறாள். கண்ணீருக்குச் சாதி, மதம் கிடையாது. ஒரு பெண்ணுக்கு மற்றொரு பெண் தான் ஆறுதலாகவும் துணையாகவும் இருக்க முடியும் என்பதற்குச் சான்றாக இவர்கள் மூவரின் நட்பு அமைந்துள்ளது. மருதாத்தாளுடன் சேர்ந்து லூஷிங்டனைச் சந்திக்கச் சென்று தன் கணவருக்காக மடிப்பிச்சை ஏந்தி நின்றவள்.

மருதாத்தாள்

பெரிய மருதுவின் மகள். சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் இரு மனைவியருள் ஒருவர். சாதூர்யமும், தன் மானமும், துணிவும் ஒருங்கே கொண்டவள். குழந்தைப் பேறு இல்லாத காரணத்தால் மூன்று பெண் குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்து வளர்ப்பவள். பரந்துபட்ட

அறிவும் விடுதலை உணர்வும் இருப்பதால் துணிச்சல் மிக்கவளாயிருந்தாள். அதிகாலைத் துயிலெழுந்து இல்லறக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்யும் இல்லத்தரசி. காலத்தின் கோலத்தால் திசை மாறிப் போன வாழ்க்கையைத் தேடித் திரிபவள்.

துணிச்சல்

மருது சகோதரர்களும், ஊமத்துரையும், சில போராளிகளும் தூக்கிலிடப்பட்டு வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் கைது செய்யப்பட்டு, நாடும் கௌரி வல்லபாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டு விட்ட நிலையில் கலெக்டர் லூஷிங்டனைச் சந்திக்கச் செல்கிறாள். தனது கணவரின் தண்டனையைக் குறைத்துக் கொள்ளவும், தங்களது நகைகளும் சிறுவாட்டுக் காச ரூபாய் நான்கு ஆயிரத்தையும் கௌரி வல்லபாரின் ஆட்கள் எடுத்துக் கொண்டனர். அதனை மீட்டுத் தரவும் கோரிக்கை வைக்கிறாள். புலியை அதனது கோட்டையில் சந்திப்பது போன்று சிறிதும் அச்சமில்லாத பெண்ணாக இருப்பவள். கர்னல் அக்கினியூ அத்துமீறி ஊருக்குள் நுழைந்து பெண்களை மிரட்டும் போது அஞ்சாமல் பேசுவதோடு தேவைப்பட்டால் பெண்கள் அனைவரும் தீக்குளிப்போம் என்று கர்னலுக்கே கிலியூட்டுகிறாள்.

“கொடுமையையும் வறுமையையும்

கூடையிலே வெட்டிவை

கொஞ்சநஞ்சம் பயமிருந்தால்

மூலையிலே கட்டிவை

நெடுங்கவலை தீர்ந்த தென்று

நெஞ்சில் எழுதி ஒட்டிவை”

என்று பாடிய பட்டுக்கோட்டையாரின் பாடல் வரிகளுக்கு உயிர் கொடுத்து ஒரு யுகப்புரட்சியைத் துரிதப்படுத்தியவள் (Kailasapathy, 2009).

அரண்மனைச் சிறுவயல்

மருது சகோதரர்களின் வீடு எளிமையானது, யார் வேண்டுமானாலும் சென்று வரலாம் என்ற சுதந்திரம் உடையது. “மருது அண்ணன்க வீடுக ஊருக்கு நடுவுல இருக்கும். ரெண்டு வீடும் ஒரே மாதிரி அடுத்தடுத்து இருக்கும். வீட்டுக்கு முன்னால பெரிய வெளாம்பழ மரம் இருக்கும்.” (ப-114) அந்த வீடு இன்று களையிழந்திருந்தது. இவர்கள் வாழ்ந்த வீட்டில் இன்று யார் யாரோ இருக்கிறார்கள். ஊரும், வீடும், வெளாம்பழ மரமும் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்டது. எரிந்த மரத்தின் கீழே மருதாத்தாள், பத்மாசினி, பாத்திமா அமர்ந்திருந்தனர். கர்னல் அக்கினியூ மிரட்டி ஊரைக் காலி பண்ணச் சொல்கிறான். அப்போது, “வீட்டிற்கு முன்னாலே பட்டுப்போன மரம் இருக்கக் கூடாது. குடியிருக்கிறவர்களுக்கு நல்லதில்லை.” என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்புகிறாள். இது அவளது நல்லெண்ணத்திற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

மடிப்பிச்சை கேட்டல்

வீரமும் சாதூர்ய குணமும் இயல்பாகக் கொண்டவள் என்றாலும் அவளும் ஒரு பெண் தானே, அப்பா, சித்தப்பா, பாளையக்காரர்கள் எனச் சொந்தங்களை இழந்து, தம்பி, கணவரைப் பிரிந்து வாழ்பவள். நிரந்தரமாக அவர்களை இழந்து விடக்கூடாது எனக் கருதி தஞ்சாவூர் சரபோஜி, நவாப்பின் மகன் போன்றோரைச் சந்தித்து உதவி கேட்கிறாள். கிடைக்காத போது தளர்ச்சி அடையாமல் கர்னலிடம் காலா பாணி வேண்டாம் அதற்குப்பதில் அவர்களுக்கு வேறு எந்த தண்டனை வேண்டுமானாலும் வழங்கட்டும் என்று உயர் பதவியிலிருக்கும் ஆங்கிலேயத் துரைமார்களிடம் இரைஞ்சினாள். தேவைப்பட்டால் மடியேந்தி பிச்சை கேட்கவும் தயங்காத குணம் கொண்டவள். அன்பு, அறிவு, துணிவு, பாசம் என்று பெரும் போராளியாகத் திகழ்பவள்.

மதுரைப் பயணம்

தன் கணவர், தம்பி மற்றும்முள்ள அனைவரும் மதுரைக் கோட்டையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற உள்ளூர்வரின் பொருட்டு அவர்களைக் காண சங்கிலி சேர்வையும் மூன்று பெண்களும் செல்கின்றனர். ஜெயிலர் சிறைக்குள் செல்ல அனுமதி மறுக்கும் போது கருணை காட்டுங்கள் என்று கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறாள். மறுக்கும் போது மண்டியிட்டுக் கடவுளை நோக்கிக் கதறி அழுகிறாள்.

நட்சத்திரம்

சிட்டிசன் தீவின் கவர்னர். இந்தியத் தாய்க்கும் இங்கலீஷ் தந்தைக்கும் பிறந்த மிஸ்தீசு என்ற கலப்பினத்தவள். பிளாவடியான் பட்டலரின் மனைவி, ஐரோப்பியர்களுக்குச் சேவை செய்வோர்க்கு மத்தியில் இங்கிலீஷ் வீரர்களைத் தன் அடிமையாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்பவள். அரசியல் பின்புலம் இல்லாத சாமர்த்தியமான பெண். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் திப்பு சுல்தான் இறந்த பிறகு வைரம், மாணிக்கம் பதித்த அவருடைய தொப்பியும் அவர் விரும்பி அணியும் முத்துமாலையும் எங்கே என்று இங்கலீஷ்காரர்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கும் போது திப்புவின் பட்டலர் பிளாவடியான் அதனை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போவதற்கு முன்பு திப்புவிடம் பிணையக் கைதிகளாக இருந்த நாற்பது இங்கலீஷ் காரர்களையும் விடுவித்து தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறான். வழியில் நட்சத்திரத்தைச் சந்திக்கிறான். புத்திக்கூர்மை, துணிச்சல், நிலவரை அமைப்பு குறித்த அறிவு, அனுபவம், அரசாளும் ஆசை என்று ஒருங்கேயமைந்த ஒரு பெண்ணைப் பிளாவடியான் கண்டதும் அவளைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையாகவும் தீவுக்குக் கவர்னராகவும் அறிவித்ததோடு திப்புவின் பொக்கிஷங்களையும் சூட்டி மகிழ்கிறான்.

எதிர்காலம் குறித்த யுகம்

நம்முடையத் தீவினைக் கடந்து செல்லும் கப்பல்களைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு அவர்களை நம்மோடு இருக்கச் சொல்லுவோம். மறுத்தால் அவர்களிடம் இருப்பதைப் பறித்துக் கொண்டு கொல்லுவோம் என்று பிளாவடியானுக்கு அவ்வப்போது அறிவுரை கூறி வழி நடத்துகிறாள். அரசு பதவி வகிப்பதற்கும், அரசினை நடத்துவதற்கும் பரம்பரைத் தயவோ, அரசுப் பின்னணியோ தேவையில்லை என்பதை நிரூபணம் செய்தவள்.

“நாமிருக்கும் நாடு நமது என்ப தறிந்தோம்-இது

நமக்கே உரிமையாம் என்ப தறிந்தோம்-இந்தப்

புமியில் எவர்க்கும்இனி அடிமை செய்யோம்.”

என்ற பாரதியின் வாக்கிற்கு இணங்க வாழ்வைத் திட்டமிட்டு, தனக்கென ஒரு நாடு, தனக்கென்று ஒரு சட்டம் என்று வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டவள் (Thirunavukkarasu, 2007).

முடிவுரை

உள்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள், சிற்றரசர்களுக்குள் நிலவிய ஒற்றுமையின்மை, யுத்தம் குழப்ப காலமாக மாறியது. இங்கிலீஷ்காரர்களின் ஆட்சிக்கு வழிகோலியது. திப்பு சுல்தானை ஸ்ரீரங்கப்பட்டணப் போரில் வீழ்த்தி அவரது வாரிசுகளை கல்கத்தாவிற்கு நாடு கடத்தினர். வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள், ஊமத்துரை, சிவத்தையா எனப் பலர் தூக்கிலிடப்பட்டனர். அவர்களது அதிகாரம், உடைமைகள் பறிக்கப்பட்டு சொத்துக்கள் முடக்கப்பட்டன. அவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் சொல்லவொண்ணாதத் துன்பங்களை அடைந்தனர். உடைமைகள், உறவுகளை இழந்த போதும் துணிவினை மட்டும் இழக்காமல் வாழ்கின்றனர். மிகக் குறைந்த வயதில் கைம்பெண்களாகிய போதும்

காட்டில் தங்கியிருந்து ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தகுந்த எதிர்ப்பினைக் காட்டியவர்கள். மொழிப்புலமை, புத்திக் கூர்மை, துணிச்சல், சாதூர்யம், அனுபவம், மக்கட்பண்பு என்று அனைத்து நற்பண்புகளையும் ஒருங்கே கொண்ட பெண்புலிகளை இப்புதினம் அடையாளம் காட்டியுள்ளது என்றால் அது ஏற்புடையதே ஆகும்.

References

- Kailasapathy, K. (2009) Samookaviyalum Ilakkiyamum, Kumaran Pathippagam, Chennai, India.
Puliyur Kesigan, (2010) Avvaiyar Thani Padalgal, Mangai Pathippagam, Chennai, India.
Puliyur Kesigan, (2015) Silapathikaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
Thirunavukkarasu, A. (2007) Bharathiyar Kavithaikal, Vaanathi Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License